

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3188/2020
20.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Јово Шћепановић, Владимир Ристић и Вукашин Ристић, адвокати из ..., против тужене Опште болнице „ДР Лаза Лазаревић“ Шабац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву и пуномоћник Коста Даниловић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 520/20 од 22.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 520/20 од 22.06.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 520/20 од 22.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 520/20 од 22.06.2020. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П1 131/19 од 08.11.2019. године у ставу првом изреке, којим је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи исплати износ од 2.818.000,00 динара, са законском затезном каматом од 14.05.2019. године до исплате и делу става другог изреке којим је обавезана тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.965,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 210. Закона о облигационим односима одбијен је, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи, по основу стицања без основа, врати износ који је тужиља исплатила туженој по основу правоснажне и извршне пресуде Основног суда у Шапцу ПП 203/16 од 18.05.2016. године и „вансудског споразума о извршењу правоснажне извршне пресуде“ закљученог између странака 30.01.2018. године, као последицу доношења одлуке Уставног суда Уо 21/18, објављене у „Службеном гласнику РС“ бр. 88 од 15.11.2018. године, којом је утврђено да одредба члана 15. став 2. алинеја 1. Правилника о стручном усавршавању здравствених радника, здравствених сарадника и осталих запослених Опште болнице Шабац од 22.05.2012. године није у сагласности са Уставом. Ово због тога што у смислу одредбе чл. 61. Закона о Уставном суду тужиља није покренула поступак са захтевом за измену односно стављање ван снаге вансудског споразума закљученог на основу наведене пресуде, по коме је извршила плаћање туженој, а који су донети применом одредбе општег акта (Правилника) за коју је утврђено да није у сагласности са Уставом. Таквим захтевом се не може сматрати захтев тужиље поднет туженој за рефундацију дела износа који је тужиља туженој исплатила по основу правоснажне пресуде и вансудског споразума.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована одлука другостепеног суда, Врховни касациони суд је оценио да је побијана одлука у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда да је ради отклањања штетних последица насталих услед примене закона или другог општег акта за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, неопходно издејствовати измену коначног или правоснажног појединачног акта, донетог применом неуставних одреби закона или општих аката, у складу са правилима поступка у коме је појединачни акт донет, као услов за остварење правне заштите. Поред тога, тужиља није уз ревизију доставила правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.05.2019.године. Првостепена пресуда донета је 08.11.2019. године. Другостепена пресуда донета је 22.06.2020. године. Вредност предмета спора правоснажне пресуде је износ од 2.818.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро= 117,9445 динара) представља противвредност 23.892,59 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић